

SCRISOARE CIRCULARĂ

MARTIE 1986

Salutări călduroase tuturor fraților și surorilor în Numele scump al Domnului, cu Cuvântul din Fapte 2:47:

„Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”.

În ciuda marilor diferențe care există între credincioși și necredincioși, Domnul a dăruit har celor credincioși ca să poată trăi în pace cu toți oamenii. Dumnezeu i-a binecuvântat și i-a pus să fie o binecuvântare pentru alții. Adevărații credincioși sunt cei mai naturali, sinceri și de nădejde, cei mai echilibrați și mai pașnici oameni care trăiesc pe pământ. Cine nu se înțelege cu aceștia se face el însuși vinovat pentru că trăiește cu o inimă împărțită.

Oamenii care L-au primit cu adevărat pe Domnul Isus trăiesc viața Lui. Ei nu sunt certăreți, nici fanatici, nu-și închipuie că sunt ceva deosebit, sunt sinceri, neprefăcuți și fără răutate. Credincioșii adevărați sunt sămânța divină adevărată, neamul dumnezeiesc aici pe pământ.

La sfârșit, Biserica va fi reasezată în starea ei originală de la început. Dumnezeu a făgăduit că va clătina încă o dată cerul și pământul (Evrei 12:26). El va înviora din nou pe poporul Său și Se va dovedi ca Cel viu în mijlocul lui. Biserica primară binecuvântată avea o astfel de atmosferă în mijlocul ei încât Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor oameni noi care erau mântuiți. Este de așteptat ca din nou să aibă loc adunări zilnice atunci când Domnul va începe să lucreze într-un mod puternic. Noi așteptăm ca în scurt timp să aibă loc o intervenție incomparabilă a Domnului în mijlocul acelor care au primit Cuvântul nefalsificat. Avem nevoie din nou de atmosfera divină binefăcătoare care-i atrage pe necredincioșii care, copleșiți de dragostea lui Dumnezeu, sunt mântuiți și adăugați Bisericii. Accentul

este pus pe cuvântul: „*Și Domnul adăuga în fiecare zi*” (Fapte 2:47). Fie ca El s-o facă încă o dată. Dar să ne gândim și la aceasta: „*Credincioșii erau o inimă și un suflet*” (Fapte 4:32). Așa trebuie să fie din nou: în întregime una în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu. Calea Bisericii Mireasă devine tot mai grea, dar așteptările sunt tot mai mari. Confirmarea Cuvântului va fi la fel ca în creștinismul primar. Este absolut necesar ca noi să ajungem la o atitudine pozitivă, constructivă, fără teamă, având o credință vie care este necesară pentru zidirea duhovnicească a Bisericii.

Relația noastră cu Dumnezeu și unii cu alții n-are voie să fie dependentă de împrejurări. Atât timp cât noi stăm pe fundamentul credinței avem o relație ordonată cu Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu a restituit părtășia între El și noi prin împăcarea de pe crucea Golgotei. Prin credință noi ne punem de partea lui Dumnezeu și recunoaștem că El a reglementat situația noastră pentru totdeauna.

Cu adevărat, Isus Hristos, Domnul nostru a reparat toată dauna. El a intrat în spărtură pentru noi, a luat locul nostru și apoi a înviat a treia zi biruitor asupra morții, locuinței morților și asupra lui Satan. Aceasta s-a întâmplat pentru noi. El nu trăiește doar în ceruri, ci și în copiii Săi pe pământ și vrea să Se descopere și să trăiască viața Lui prin ei. El Se va îngriji ca să îplinească toate făgăduințele Sale, chiar și cea din Ioan 14:12: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...*”. Cine poate cuprinde împlinirea acestei făgăduințe? Dacă n-ar fi spus-o Domnul, atunci ne-am putea îndoi de ea. Dar pentru că El a spus-o, putem să ne odihnim prin credință pe făgăduința că Dumnezeu Se va proslăvi încă o dată prin copiii Săi și va împlini lucrările Sale.

Noi trebuie să ajungem în starea dorită și gândită de Dumnezeu pentru noi. Dușmanul și-a pierdut orice drept asupra noastră, dar el încearcă tot timpul să ne învinuiască. Din această cauză conștiința noastră ajunge deseori în desnădejde, dar, prin credință, noi să ne ținem tare de Cel ce a hotărât și clarificat situația noastră odată pentru totdeauna. Zilnic ne vor acuza oamenii, cel rău sau conștiința noastră, dar noi îi putem mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că

vina nelegiuirilor noastre a fost pusă pe Mielul lui Dumnezeu pentru ca noi să avem pace.

Pavel chiar scrie: „*Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus*” și la fel el spune: „*...am fost răstignit împreună cu Hristos*”. Ambele sunt corecte. Toți cei care au fost răstigniți împreună cu Hristos dau morții propria lor viață în fiecare zi pentru a putea umbla cu Domnul Cel înviat. Deseori creștinii devin nesiguri din cauza împrejurărilor și greutăților. Ei nu fac deosebirea între domeniul spiritual și cel pământesc și ajung în desnădejde. Chiar și credincioșii stau câteodată sub diferite impresii și influențe străine. Oamenii care se bazează pe simțiri venite din firea sau duhul lor o duc foarte greu. Prin pornirile, simțirile și felul lor de a gândi ajung repede la rezultate complet diferite în comparație cu Adevărul. Dar credința este bazată pe un fundament mai înalt. Cine a străpuns împreună cu Hristos la o viață nouă, prin Duhul, nu se mai lasă dus în eroare în continuare. Noi suntem supuși gândirii și rațiunii omenești, aceasta așa este. Dar noi Îl credem pe Dumnezeu și stăm neprihăniți înaintea Lui. Prin credința care vine din Cuvânt, lucrată prin Duhul Sfânt, ancora divină a sufletului nostru rămâne neclintită și tare. Noi nu punem la îndoială harul, ci mărturisim că Dumnezeu, în Hristos, a împlinit în mod desăvârșit ceea ce El a făgăduit. Prin credință, noi Îi mulțumim pentru aceasta și Îi dăm toată cinstea.

Cine este născut din Dumnezeu nu se mai cunoaște pe sine și pe alții în felul lumii, după firea pământească, ci după ceea ce Duhul lui Dumnezeu a putut face în el. Este vorba de omul nou în Hristos în care nu mai este nimic de osândit. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, zidiți în Isus Hristos, Domnul nostru. Ceea ce face Dumnezeu este desăvârșit și fără prihană. Dacă este adevărat că blestemul și păcatul nostru au fost puse asupra lui Hristos, atunci este adevărat și faptul că mai înainte totul a fost luat de la noi. Dacă Hristos a purtat vina păcatelor și povara nelegiuirilor noastre în trupul Său pe lemnul osândeii, atunci mai întâi trebuia să le ia de la noi pentru a le putea purta pe cruce.

În ciuda multor ani de vestire îndelungată a Evangheliei, printre credincioși mai există mulți cărora încă nu le-a fost descoperită

Glogota în amploarea ei, Golgota care pentru noi este valabilă. Cei mai mulți încă doresc să facă eforturi proprii și prin sfortărea și faptele lor religioase să fie mântuiți, în loc să primească lucrarea suverană de răscumpărare a lui Dumnezeu ca singura valabilă pentru ei.

TREI ÎNCERCĂRI DEOSEBITE

Credincioșii adevărați vor fi dușmăniți până la sfârșit de către unii oameni care se numesc și ei credincioși, dar care în realitate nu sunt sămânță dumnezeiască. Ei pot fi împărțiți în trei categorii așa cum le-a precizat atât de bine apostolul Iuda.

„Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core! Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați” (Iuda 1:11-12). Pentru ca credincioșii aleși să poată deosebi mai bine lucrările ascunse ale dușmanului trebuie să numim aici unele semnalmente vizibile. Epistola lui Iuda ne arată trei semne de recunoaștere: calea lui Cain, rătăcirea lui Balaam, răscoala lui Core.

Cu Cain sunt comparați cei ce aduc jertfe lui Dumnezeu după propria închipuire fără ca ei să aibă o relație directă cu Dumnezeu. Există oameni care Îl onorează pe Dumnezeu din frică, însă ei n-au recunoscut voia Lui. Ei se roagă Lui, trăiesc o viață bună, își aduc jertfele. Așa ca și la Cain, nu vine niciun răspuns, nicio confirmare supranaturală de sus, niciun rod bun nu se vede pe urmă. Însă Abel a primit descoperirea prin credință, adică împăcarea prin sângele mielului. Aici este deosebirea. El știa ce să aducă pe altar ca să fie plăcut lui Dumnezeu. În Cain s-a ridicat ura, invidia și egoismul. Același lucru se întâmplă în toți cei care sunt în această categorie. Cândva va răbufni acest rău acumulat, care mai înainte a fost decorat atât de bine cu o smerenie proprie. Ca rezultat mai rămâne în picioare un singur lucru: uciderea, uciderea de frate. Oricine se prezintă cu

faptele sale proprii înaintea lui Dumnezeu și se laudă cu câte a făcut el și alții nu, într-o zi va trebui să constate că în felul acesta el nu va reuși înaintea lui Dumnezeu. Fața lui se va întuneca și el abia așteaptă un prilej potrivit pentru a se răzbuna. Așa a făcut și Cain care era de la cel rău și așa fac toți cei care umblă pe calea lui și sunt inspirați de cel rău (Gen. 4:5).

Ei sunt în mijlocul nostru la mesele noastre de dragoste. Ne referim la textul din Iuda, adică în mijlocul credincioșilor. Ei nuucid fizic, ci spiritual. Uciderea cu vorba ajunge. Tot ceea ce nu facem din dragoste nu este de niciun folos. Dragostea se bucură de adevăr, dragostea se bucură de binecuvântarea celui alt frate.

În partea următoare ne este relatat că în Biserică există oameni care pot fi comparați cu Balaam. Sfânta Scriptură vorbește în contextul acesta despre rătăcirea din dorință de câștig, despre calea și învățătura lui Balaam. 2 Petru 2:15: *„După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii”*. Apoc. 2:14: *„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie”*.

În ce s-a rătăcit Balaam care se gândea la un câștig? Toți oamenii rătăcesc într-un fel sau altul, pentru că rătăcirea este ceva firesc. Dar ce vrea să ne spună Biblia de rătăcirea lui Balaam? Aici este vorba despre o rătăcire bine precizată. Balaam s-a rătăcit în aprecierea poporului lui Dumnezeu, crezând că are de-a face cu niște oameni fără stăpân. El nu și-a dat seama că mila lui Dumnezeu, răscumpărarea și scoaterea afară din Egipt s-a făcut cu niște oameni care erau plini de slăbiciuni și neputințe.

El s-a rătăcit, neținând cont că înaintea ieșirii din Egipt au fost jertfiți niște miei de către cei ce crezuseră Cuvântul vestit de prorocul Moise. El nu a înțeles de ce a ridicat Moise șarpele în pustie. Pentru că Balaam n-a avut nicio intrare în planul de mântuire al lui Dumnezeu, el nu știa ce se întâmplă în mijlocul taberei copiilor lui Dumnezeu.

În predica „Uniți sub un singur cap” fratele Branham a spus următoarele: „Balaam n-a văzut șarpele înălțat, nici Stânca care a fost

lovită”. Așadar aici nu era vorba despre o rățacire oarecare, ci despre rățacirea de a evalua și judeca totul firește după unitatea de măsură omenească. În orbirea sa, Balaam vedea doar greșelile și slăbiciunile israeliților, dar nu vedea ceea ce a făcut Dumnezeu cu poporul Său. El nu a recunoscut că Dumnezeu făcuse un legământ cu ei prin Avraam, Isaac și Iacov, iar ei erau proprietatea Sa aleasă. Astfel de oameni se află și printre noi. Ori credem că suntem ceea ce a făcut Dumnezeu din noi, ori ne aflăm în afara planului și voii lui Dumnezeu. Cel ce a recunoscut lucrarea de răscumpărare prin Mielul lui Dumnezeu, prin credință, nu trebuie să mai asculte de nicio judecată omenească. Acela ia în considerare împăcarea deplină pentru sine și nu o tăgăduiește altuia prin vorbe sau fapte. Dar cel ce nu vede prin credință stânca lovită și nu lasă ca împăcarea veșnic valabilă să rămână în picioare, se află în rățacire și n-a recunoscut planul lui Dumnezeu.

Unii doresc să blesteme direct ca Balaam când văd sau află vreo slăbiciune sau greșeală în viața unui credincios sau în Biserică. Ei trec pe lângă Golgota, privesc și nu observă că ei umblă într-o neprihănire proprie care se poartă și se aseamănă cu aluatul fariseilor, rezultatul fiind condamnarea altora pe nedrept. Dar cel ce a primit, prin credință, lucrarea de răscumpărare și pe Hristos Cel răstignit, acela va vedea în cei credincioși niște copii ai lui Dumnezeu răscumparați cu un preț mare, fără pată și zbârcitură. La poporul Israel puteai critica multe, începând cu Moise și Aaron până la tot poporul în întregime. Așa este și astăzi. Am putea găsi multe slăbiciuni omenești în mijlocul celor aleși, dar Dumnezeul Cel credincios care a încheiat în suveranitatea Lui primul Legământ, a urzit fără condiții și al doilea Legământ. El a iertat deja toate încălcările noastre și ne-a dăruit din harul Său. Noi nu putem fi atinși de niciun blestem și descântec venit din partea lui Balaam pentru că cel binecuvântat de Dumnezeu rămâne binecuvântat.

Balaam se pretindea și se purta ca un proroc, dar el nu făcea parte din poporul lui Dumnezeu. Niciun alt proroc n-a vorbit așa ca el. Apostolul Iuda, la fel, scrie despre niște oameni care țin cuvântări trufașe (vers. 16).

Balaam a zis: „*Iată ce zice Balaam, fiul lui Beor, omul cu ochii deschiși, cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede vedenia Celui atotputernic, cel ce cade cu fața la pământ și ai cărui ochi sunt deschiși*” (Numeri 24:3-4).

În ciuda acestor cuvinte pline de ungere, cu sunet plăcut și frumos, el nu cunoștea de fapt gândul lui Dumnezeu. La fel, și astăzi mai există oameni care vorbesc despre descoperiri deosebite și pretind că ar cunoaște gândul lui Dumnezeu. La o cercetare mai atentă se vede că vorbirea lor stă în contradicție cu ceea ce a vorbit prorocul conform Cuvântului. Balaam nu era altceva decât un uns fals, care însă, sub inspirația Duhului nu putea să spună altceva despre poporul lui Dumnezeu decât ceea ce i-a permis Dumnezeu.

O mărturisire ca cea a lui Balaam nu este de niciun folos dacă în inima cuiva există planuri egoiste și gândul de a prejudicia și păgubi Biserica lui Dumnezeu de autoritatea ei prin călăuzirea Duhului și a slujbelor rânduite. Balaam nu poseda pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. De aceea el și-a început cuvântarea cu: „Așa vorbește Balaam fiul lui Beor”. Pe vremea aceea Moise era prorocul Domnului care avea pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Fratele Branham a subliniat deseori că Dumnezeu a luat întotdeauna doar un singur slujitor căruia i-a dat o anumită însărcinare. Ceilalți lucrau ca și colaboratori împreună cu acest însărcinat. Cel ce se gândește că Dumnezeu a vorbit prin Balaam, acela să se gândească că Dumnezeu a vorbit și prin gura măgăriței pe care a călărit-o Balaam.

În timp ce lucrarea lui Cain și a lui Balaam se îndreaptă în mod deschis împotriva Bisericii lui Dumnezeu, cu Core și gruparea care se aseamănă cu el, lucrurile nu sunt vizibile la prima privire. Dar aceștia din urmă pot produce pagube chiar mai mari poporului lui Dumnezeu.

Core se trăgea direct din linia preotească a seminției lui Levi și era un văr de-al lui Moise. Este ciudat că nepotul lui Levi îl numește pe fiul său „Core” care mai târziu devine capul răsculaților.

Aceasta ne amintește de Esau care și-a vândut dreptul de întâi născut și în a cărui linie apare de mai multe ori numele Core (Gen.

36). Acest Core care poseda dreptul de întâi născut făcea parte din seminția preotească care trebuia să facă slujba în templu. Prin răscoala lui, el s-a aruncat în nenorocire cu toți adepții lui, aducând mult necaz în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mai întâi el a reușit să ridice pe cei din conducerea poporului împotriva lui Moise și Aaron, acuzându-i cu următoarele cuvinte: „*Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?*” (Num. 16:3).

Apoi el a îndrăznit să ridice adunarea împotriva slujitorilor lui Dumnezeu chiar la intrarea în Cortul întâlnirii: „*Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa Cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări*” (vers. 19).

Chiar în locul acela unde Domnul vorbea lui Moise, ceilalți s-au lăsat amăgiți de către Core. De necrezut, nu? Nimeni nu este mai naiv și mai în necunoștință ca unii credincioși. Este vorba despre lucrarea făcută sub o inspirație falsă în spatele unui om al lui Dumnezeu cu intenția de răzvrătire împotriva lui și a lui Aaron. În exterior totul părea a fi o adunare pentru serviciul divin, dar, de fapt, aceasta a fost o adunare de răzvrătire.

Nu vedem acum în lucrare vechile duhuri aduse din organizațiile moarte? Diversiunile din interiorul lagărului, diferitele devieri în cadrul celor ce pretind că știu mesajul devin tot mai vizibile. Așa au început toate organizațiile. Predicatorii împreună cu adunările lor se așează pe un curs comun fără a ține cont de Cuvântul profetic. Acesta este începutul sfârșitului lor.

Datan și Abiram au mers atât de departe în împotrivirea lor față de Moise, încât ei nici n-au venit când au fost chemați. În loc să-și fi păstrat respectul pentru acela care i-a scos din țara Egiptului cu ajutorul lui Dumnezeu și să-l asculte, ei i-au transmis lui Moise următoarele cuvinte: „*Moise a trimis să cheme pe Datan și pe Abiram, fiii lui Eliab. Dar ei au zis: «Nu ne suim. N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară, unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere, și ce bine ne-ai mai dat în*

stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor? Nu ne suim!» Moise s-a mâniat foarte tare și a zis Domnului: «Nu căuta la darul lor. Nu le-am luat nici măcar un măgar și n-am făcut rău nici unuia din ei.»” (Num. 16:12-15).

Ce doreau ei de fapt de la Moise și Aaron? Ei, desigur, aveau dreptul la slujbă în cort. „*Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El,...pe tine și pe toți frații tăi, pe copiii lui Levi, și acum mai voiți și preoția?*” (Num. 16:9-10).

Ei doreau slujba altuia, a lui Aaron. Prin aceasta s-au răsculat împotriva Domnului. „*De aceea te aduni tu și ceata ta împotriva Domnului! Căci cine este Aaron, ca să cârțiți împotriva lui?*” (vers. 11). Sfârșitul lor îl putem afla în vers. 25-35. Ei și-au pierdut orice respect înaintea slujitorului lui Dumnezeu. Fratele Branham explică mai amănunțit acest gând în predica „Respect”. Slujitorii lui Dumnezeu n-au doar cuvinte, ci ei mai au și relația și experiența cu Dumnezeu, lucru pe care nimeni n-are voie să-l tăgăduiască. Noi suntem atenționați asupra acestor lucruri în Noul Testament, ca să tragem învățămintele necesare. Dumnezeu și Cuvântul Său nu se schimbă.

„*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei*” (1 Cor. 10:5-6).

Hotărârile Lui sunt veșnic valabile, dar nimeni să nu fie atât de naiv încât să se gândească că Satan și-ar fi schimbat strategia. Acei bărbați au lucrat după capul lor fără niciun discernământ sau bunăcuviință. Din dorința de a fi și ei ceva, s-au atins de o slujbă care aparținea altcuiva. Ei au adus toată adunarea sub influența lor astfel că au vrut să-l omoare pe Moise cu pietre. Moise a fost acuzat ca țăp ispășitor împreună cu Aaron. De aceea întreaga adunare a strigat acuzația împotriva celor ce-i conduceau.

„*A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: «Voi ați omorât pe poporul Domnului!»*” (Num. 16:41). Toate faptele au fost aruncate

asupra capului lor. Adevărații vinovați au fost declarați nevinovați de către popor. Iar cel nevinovat a fost acuzat. Abia când Dumnezeu a trimis moartea în mijlocul poporului, când au murit 15.000 de oameni, răscoala a luat sfârșit. Numai mijlocirea preotului Aaron a oprit omorârea poporului. „*Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării, și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod*” (Num. 16:47). Atunci când ei s-au răsculat împotriva lui Moise și Aaron, în realitate ei s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu.

Chiar și în timpul nostru Biserica Dumnezeului Celui viu este cercetată și încercată în multe feluri: răscoale, partide, răzvrătiri, etc., au loc pretutindeni, iar mulți copii ai lui Dumnezeu suferă fără să-și dea seama, sunt păcăliți înainte de a fi avertizați. Noi trebuie să învățăm ca să deosebim lucrarea lui Dumnezeu de imitația și lucrarea celui rău, ca să nu mai fim duși în eroare. Prea multe suflete care n-au fost rânduite să moară au fost deja ucise cum a spus prorocul Ezechiel: „*Voi Mă necinstiți înaintea poporului Meu pentru câțiva pumni de orz și câteva bucăți de pâine, ucigând niște suflete care n-ar trebui să moară și făcând să trăiască niște suflete care n-ar trebui să trăiască, înșelând astfel pe poporul Meu care ascultă minciunile voastre*”. (Ezechiel 13:9).

Un adevărat copil al lui Dumnezeu nu plănuiește rele în inima sa, de aceea nici nu se așteaptă la lovituri din spate.

Această experiență trebuia s-o aibă și prorocul Ieremia. El a scris: „*Dar eu eram ca un miel blând pe care-l duci la măcelărie și nu știam planurile rele pe care le urzeau ei împotriva mea, zicând: «Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stârpim din pământul celor vii ca să nu i se mai pomenească numele.»*” (Ieremia 11:19). Dar Domnul îi arătase faptele lor. „*Domnul mi-a dat de știre, și am știut; atunci Tu mi-ai arătat faptele lor*” (vers. 18).

Din ce categorie sunt acei credincioși care îi bănuiesc pe acei ce le aduc Cuvântul Domnului și îi bârfesc cu scopul ca să-i îngroape? Acei ce sunt pătrunși de Duhul lui Dumnezeu se vor întreba: „Doamne, Tu ce ai fi făcut în această situație?” și nu vor face nimic ce este spre nenorocirea altuia sau a Bisericii. Doar Domnul nu lucrează

în acest mod distrugând propria Sa Biserică sau să-i aducă pagube. Dacă noi facem parte cu adevărat din Trupul acesta, atunci contribuim ca mădulare la zidirea Bisericii, a Trupului Său. Duhul lui Hristos cu toate însușirile Sale va fi descoperit prin noi și în special dragostea unii față de alții. Privit omeneste, putem găsi ceva la fiecare proroc, om al lui Dumnezeu sau credincios, iar la sfârșit vom găsi multe chiar în noi înșine. Dar nu despre aceasta este vorba. Este vorba despre hotărârea lui Dumnezeu, despre alegerea dinainte, daruri și chemări în slujbe de care lui Dumnezeu nu-I pare rău. Noi trebuie să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu și Îi mulțumim că El a făcut din copii plini de greșeli, niște copii ai lui Dumnezeu cu drepturi depline la mântuire. Aceasta s-a întâmplat prin jertfa desăvârșită a Mielului lui Dumnezeu pe Golgota. O, de am putea învăța din aceste lecții pentru viitor ca să putem rânduî totu corect când are loc un eveniment în mijlocul nostru. Nu tot ceea ce se face sub exprimarea „în Numele Domnului” este făcut și după voia Sa. Nu toate adunările care au loc slujesc spre zidire, chiar dacă este vorba despre Cuvântul descoperit. Deseori sunt la lucru duhuri de partide, care îndeamnă la răzvrătire și împotrivire împotriva unei slujbe confirmate. Conform Efes. 4:11-16 orice slujbă rânduită de Dumnezeu este dată și ajută pentru zidirea întregii Biserici. Dar de cine sunt rânduiți acei ce dărmă ce s-a zidit deja? Așa ca și la început Domnul zidește Biserica Sa, iar porțile iadului nu o pot birui. Cei ce aparțin Bisericii vor fi o inimă și un suflet. La sfârșit de tot ea se va compune numai din oameni cu o inimă curată, cu buze curate și gânduri curate.

O INIMĂ NOUĂ

În predica „Vinul cel nou” fratele Branham vorbește despre tema din Ezech. 36:26-27: *„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele”*. Și din Marcu 2:22: *„Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou sparge burdufurile, și vinul se varsă, iar burdufurile se*

prăpădesc; ci vinul nou este pus în burdufuri noi”. AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Vă voi da o inimă nouă*”. Cuvintele „*Da, (Eu) vreau*” ne amintesc de vindecarea celui leproș care a zis:

„*«Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.» Isus a întins mâna, S-a atins de el și a zis: «Da, vreau, fii curățat!» Îndată a fost curățată lepra lui*” (Mat. 8:2-3).

Noi știm că Domnul vrea și El poate. Așadar noi trebuie doar să venim la El, ca să ne dea ceea ce dorește El să ne dăruiască. El ne-a promis: „*Vreau să vă dau o inimă nouă*” și de asemenea El a zis: „*Eu vreau să vă scot din trupul vostru inima de piatră*” – El a spus și le va face pe amândouă. Noi doar trebuie să ne încredințăm Marelui Medic pentru ca El să poată efectua această «Operație a inimii».

Până acum s-a turnat mult vin nou în burdufuri vechi, pentru că Duhul cade peste orice făptură, dar în același timp sufletul poate rămâne neatins și inima este tot cea veche. În pecetea a treia fratele Branham vorbește despre untdelemn și despre vin. Untdelemnul simbolizează Duhul Sfânt, iar vinul este un simbol al efectului descoperirii Duhului. Dacă inima nu îți este cu adevărat înnoită atunci mergi mai departe cu natura și felul de viață al omului vechi, doar cu o energie nouă. Dacă se toarnă vin nou în burdufuri vechi atunci amândouă se prăpădesc. Burduful cel vechi se rupe. Din cauza aceasta avem de-a face în acest timp cu atâtea rupturi: a fost turnat vin nou în burdufuri vechi. Niciodată în trecut n-au fost călcate în picioare cele mai mari descoperiri ale lui Dumnezeu în felul în care se întâmplă acum.

Dar Domnul a făgăduit: „*Eu vreau să vă dau o inimă nouă*”.

Dar mai întâi El dorește să scoată afară inima veche de piatră, și abia după aceea poate El pune Duhul Său în noi. El ne-a făgăduit: „*Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele*”.

Chiar dacă sună ciudat, și noi trebuie să ne facem partea noastră, lepădând tot ceea ce aparține omului vechi.

Prin același proroc, Domnul ne spune: „*Întoarceți-vă și abateți-vă de la toate fărâdelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă*

nelegiuirea la pieire. Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți...?” (Ezech. 18:30-31).

Din acest Cuvânt reiese clar că Dumnezeu poate lucra numai acolo unde oamenii se lasă cercetați de Duhul lui Dumnezeu și se leapădă de păcat.

Tot ceea ce este o încălcare a Cuvântului lui Dumnezeu ne aduce într-o stare vinovată înaintea Lui. De aceea Pavel scrie: „...să vă dezbrăcați de omul cel vechi...și să vă îmbrăcați în omul cel nou...” (Efes. 4:22-24). Atât timp cât noi umblăm pe căile vechi, prin încălcarea Cuvântului lui Dumnezeu, nu poate fi vorba de o inimă nouă și cu atât mai puțin de o viață nouă. Îndemnul care ne este dat răsună: „*Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou*”. Dumnezeu nu face nimic împotriva voinței noastre.

Recunoașterea păcatului nostru și iertarea trebuie să aibă loc prin credința în lucrarea de răscumpărare înfăptuită pe crucea Golgotei, înainte ca să primim o inimă nouă și un duh nou, prin înnoire și nașterea din nou. Aceasta se poate întâmpla doar atunci când noi încetăm cu desăvârșire cu felul vechi de viață, și suntem pregătiți să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu ca să trăim o viață nouă.

Pe de o parte, renunțăm la lucrurile care își au originea în inima veche și stricată, dar, pe de altă parte, Domnul ne-a făgăduit că va înnoi inima care I-a fost pusă la dispoziție, dăruindu-ne și un duh nou. Acolo unde se întâmplă acest lucru se împlinește făgăduința: „*Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele*”.

În astfel de cazuri o revărsare a Duhului Sfânt va avea un astfel de rezultat ca acum două mii de ani. Dumnezeu a spus: „*Eu vreau...*”. În Evrei 10:10 este scris: „*Prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna*”.

Așadar să punem voia noastră în voia Lui ca să putem spune din inimă: „*Facă-se voia Ta!*”.

Să ne rugăm ca psalmistul David: *„Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!”* (Ps. 51:12). Numai așa putem fi ca David, oameni după voia lui Dumnezeu. Acestora le-a fost făcută făgăduința: *„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”* (Mat. 5:8).

Înșușirile INIMII VECHI:

Necredința, mânia, discordia, mândria, dușmănia, minciuna, ura, neîmpăcarea, zgârcenia, invidia, cearta, clewetirea, amărăciunea, defăimarea, strigăte, partide, și alte lucruri asemănătoare cu acestea.

Fiecare să se cerceteze personal ca să-i fie arătat în ce stare se află și cu ce îi este plină inima. Inima veche este plină de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, care se manifestă prin încălcarea Cuvântului Său. Inima nouă primește pe lângă duhul nou și plinătatea Duhului, înzestrarea cu puterea de sus. Una este înnoirea și nașterea din nou prin Duhul, cealaltă este umplerea și pecetluirea cu Duhul. Toate trăirile care au avut loc în Biserica primară trebuie experimentate de toți cei din Biserica reșezată, conform Cuvântului. Amin.

Vă rog amintiți-mă în rugăciunile voastre.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank